

Arrest

nr. 165407 van 7 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 april 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 31 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gelet op het proces-verbaal van terechtzitting van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting op 7 april 2016 wordt bepaald.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Paul BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Lice op 25 februari 1965.

Uit de nota van directeur-generaal getiteld "voorafgaand advies met betrekking tot een voorstel tot uitzetting overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet van 15 december 1980" (hierna: de nota van directeur-generaal) blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft het Rijk te zijn binnengekomen op 12 oktober 1995 en zich op 16 oktober 1995 vluchteling verklaard heeft.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken op 16 oktober 1995 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een beslissing houdende de ongegrondheid van de asielaanvraag op 19 december 1996 genomen heeft.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat op 27 maart 1998 de verzoekende partij opgesloten wordt in de gevangenis van Middelburg (Nederland) uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat op 23 augustus 1999 de Vaste Beroepscommissie het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard heeft en weigert aan de verzoekende partij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Hiertegen stelt de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State. Op 1 maart 2002 vernietigt de Raad van State de beslissing van de Vaste Beroepscommissie. Op 9 juli 2002 verklaart de Vaste Beroepscommissie het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvankelijk, doch ongegrond en weigert aan de verzoekende partij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de verzoekende partij op 26 januari 2000 een regularisatieaanvraag op grond van de wet van 22 december 1999 ingediend heeft.

Op 24 januari 2001 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de rechtbank in 's Hertogenbosch tot een definitieve gevangenisstraf van 10 jaar uit hoofde van inbreuken op de drugswetgeving.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de minister van Binnenlandse zaken de verzoekende partij uit het toepassingsgebied van de wet van 22 december 1999 uitsluit op 22 maart 2002. Tegen die beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest van 23 februari 2005 met nummer 141.068 verwerpt de Raad van State het beroep van de verzoekende partij.

Op 12 november 2002 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest van 25 mei 2005 met nummer 145 011 wordt het beroep verworpen.

Op 29 juli 2004 wordt een overnameverzoek gevraagd aan de Nederlandse autoriteiten. Dit verzoek wordt op 30 juli 2004 afgewezen.

Een tweede overnameverzoek wordt op 16 november 2004 door Nederland gedaan.

Op 21 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de verzoekende partij op 21 december 2004 onder escorte overgedragen wordt.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de verzoekende partij op 3 februari 2005 huwt met N.D. een Belgische onderdaan. Zij hebben vier kinderen samen.

Op 14 februari 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in, als echtgenoot van een Belg.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de verzoekende partij op 16 maart 2005 een recht op vestiging in België verkrijgt.

Op 4 januari 2008 wordt de verzoekende partij opnieuw overgedragen door de Nederlandse autoriteiten.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verzoekende partij op 31 juli 2008 in het bezit wordt gesteld van een F-kaart afgeleverd te Essen en geldig tot 16 juli 2013. Die F-kaart werd op 23 april 2013 afgenomen.

Op 18 januari 2011 wordt de verzoekende partij aangehouden.

Uit de nota van directeur-generaal blijkt dat de verzoekende partij bij vonnis van 29 november 2011 van de Arrondissementsrechtbank te Kassel (Duitsland) veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 8 jaar en 11 maanden uit hoofde van druggerelateerde feiten.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verzoekende partij op 14 mei 2013 in het bezit gesteld wordt van een F-kaart afgeleverd te Essen en geldig tot 23 april 2018. Op 24 juli 2015 wordt een beslissing tot afnemering van de F-kaart genomen.

Op 10 maart 2015 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een koninklijk besluit tot uitzetting genomen. Op 19 mei 2015 stelt de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer X).

Op 24 juli 2015 wordt de verzoekende partij tijdens een actie in samenwerking met de sociale inspectie aangetroffen in het café 'D.', gelegen te 2060 Antwerpen. De verzoekende partij wordt diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 29 juli 2015 vordert de verzoekende partij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 30 juli 2015 met nummer 150 275 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormeld beroep.

Er wordt voor verzoeker een Europees laissez-passer bekomen. De verzoekende partij koopt zelf een ticket naar Istanboel met vertrekdatum op 17 augustus 2015. Die repatriëring op die datum wordt geannuleerd, aangezien de verzoekende partij weerhouden diende te worden voor het parket.

Op 11 september 2015 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische onderdaan.

Op 21 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging de beslissing om de aanvraag van 11 september 2015 niet in aanmerking te nemen. Deze beslissing wordt op 31 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, zoals blijkt uit de verklaringen van de partijen

Op 29 maart 2016 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische onderdaan.

Op 31 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging de beslissing om de aanvraag van 29 maart 2016 niet in aanmerking te nemen. Deze beslissing wordt op 5 april 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 31 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met bevel vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: B. [...]

voornaam: G. [...]

geboortedatum: 25.02.1965

geboorteplaats: Lice, Diyarbakir

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Tussen maart 1993 en april 1998 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 160 kilo heroïne; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, feiten waarvoor hij op 24 januari 2001 werd veroordeeld door het Gerechtshof van 's Hertogenbosch (Nederland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar;

Tussen 13 november 2009 en 29 december 2010 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben (32 feiten), feiten waarvoor hij op 29 november 2011 werd veroordeeld door de Arrondissementsrechtbank van Kassel (Duitsland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar en 11 maanden.

Uit de activiteiten waarvoor betrokkene veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar en bij herhaling een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving heeft gepleegd. Handel in grote hoeveelheden drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Hij trok bovendien kennelijk geen enkele lering uit zijn eerdere veroordeling. De zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Het feit dat hij de veroordelingen in het buitenland (Nederland en Duitsland) heeft opgelopen, maakt voor de Commissie geen verschil.

Binnen de Europese rechtsruimte zonder binnengrenzen kunnen criminelen die zich aan de grens vestigen gemakkelijk grensoverschrijdend misdrijven plegen. De gevolgen van de misdrijven, met name buitenlandse veroordelingen, mogen dan ook grensoverschrijdend in aanmerking worden genomen.

□ 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Op 04.05.2015 werd aan betrokkene het koninklijk besluit tot uitzetting van 15 maart 2015 betekend waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van België, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland dient te verlaten tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het tegen de dit KB ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Tussen maart 1993 en april 1998 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 160 kilo heroïne; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, feiten waarvoor hij op 24 januari 2001 werd veroordeeld door het Gerechtshof van 's Hertogenbosch (Nederland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar;

Tussen 13 november 2009 en 29 december 2010 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben (32 feiten), feiten waarvoor hij op 29 november 2011 werd veroordeeld door de Arrondissementsrechtbank van Kassel (Duitsland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar en 11 maanden.

Uit de activiteiten waarvoor betrokkene veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar en bij herhaling een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving heeft gepleegd. Handel in grote hoeveelheden drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Hij trok bovendien kennelijk geen enkele lering uit zijn eerdere veroordeling. De zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Het feit dat hij de veroordelingen in het buitenland (Nederland en Duitsland) heeft opgelopen, maakt voor de Commissie geen verschil.

Binnen de Europese rechtsruimte zonder binnengrenzen kunnen criminelen die zich aan de grens vestigen gemakkelijk grensoverschrijdend misdrijven plegen. De gevolgen van de misdrijven, met name buitenlandse veroordelingen, mogen dan ook grensoverschrijdend in aanmerking worden genomen.

Het feit dat betrokkene een Belgisch echtgenote en kinderen heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Tussen maart 1993 en april 1998 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 160 kilo heroïne; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, feiten waarvoor hij op 24 januari 2001 werd veroordeeld door het Gerechtshof van 's Hertogenbosch (Nederland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar.

Tussen 13 november 2009 en 29 december 2010 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben (32 feiten), feiten waarvoor hij op 29 november 2011 werd veroordeeld door de Arrondissementsrechtbank van Kassel (Duitsland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar en 11 maanden.

Uit de activiteiten waarvoor betrokkene veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar en bij herhaling een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving heeft gepleegd. Handel in grote hoeveelheden drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Hij trok bovendien kennelijk geen enkele lering uit zijn eerdere veroordeling. De zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Het feit dat hij de veroordelingen in het buitenland (Nederland en Duitsland) heeft opgelopen, maakt voor de Commissie geen verschil.

Binnen de Europese rechtsruimte zonder binnengrenzen kunnen criminelen die zich aan de grens vestigen gemakkelijk grensoverschrijdend misdrijven plegen. De gevolgen van de misdrijven, met name buitenlandse veroordelingen, mogen dan ook grensoverschrijdend in aanmerking worden genomen.

Op 04.05.2015 werd omwille van bovenstaande feiten aan betrokkene het koninklijk besluit tot uitzetting van 15 maart 2015 betekend waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en waarbij hij binnen de 30 dagen het grondgebied van België diende te verlaten.

Het tegen de dit KB ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan

al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Het feit dat betrokkene een Belgisch echtgenote en kinderen heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Ondanks het koninklijk besluit tot uitzetting werd betrokkene op 24.07.2015 door de politie van Antwerpen aangetroffen. De DVZ nam dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en liet betrokkene opsluiten in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas. Een dringend verzoek tot schorsing van deze beslissing werd verworpen door de RVV op 30.07.2015. De RVV stelde in haar arrest dat een gedwongen verwijdering van betrokkene naar Turkije geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM aangezien betrokkene zelf door zijn laakbaar gedrag telkens opnieuw willens en wetens zijn gezinsleven op het spel zette. Door een beslissing van de SURB van Antwerpen betrokkene op 24.08.2015 overgebracht naar de gevangenis van Turnhout. Op 11.09.2015 diende hij vanuit de gevangenis een aanvraag tot vestiging in in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Deze aanvraag werd, aangezien betrokkene nog steeds het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting, op 21.10.2015 afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname. Op 25.09.2015 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis. Op 29.03.2015 werd de beslissing tot niet inoverwegingname van zijn aanvraag tot gezinshereniging van 11.09.2015 aan betrokkene betekend.

Dezelfde dag diende hij te Essen opnieuw een aanvraag tot vestiging in in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Deze werd op 31.03.2016 eveneens afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname. Deze beslissing is dezelfde dag aan betrokken betekend.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkij. Mocht de overname door Turkije niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

Tussen maart 1993 en april 1998 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 160 kilo heroïne; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie, feiten waarvoor hij op 24 januari 2001 werd veroordeeld door het Gerechtshof van 's Hertogenbosch (Nederland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar;

Tussen 13 november 2009 en 29 december 2010 heeft betrokkene zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben (32 feiten), feiten waarvoor hij op 29 november 2011 werd veroordeeld door de Arrondissementsrechtbank van Kassel (Duitsland) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar en 11 maanden.

Uit de activiteiten waarvoor betrokkene veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar en bij herhaling een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving heeft gepleegd. Handel in grote hoeveelheden drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Hij trok bovendien kennelijk geen enkele lering uit zijn eerdere veroordeling. De zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Het feit dat hij de veroordelingen in het buitenland (Nederland en Duitsland) heeft opgelopen, maakt voor de Commissie geen verschil.

Binnen de Europese rechtsruimte zonder binnengrenzen kunnen criminelen die zich aan de grens vestigen gemakkelijk grensoverschrijdend misdrijven plegen. De gevolgen van de misdrijven, met name buitenlandse veroordelingen, mogen dan ook grensoverschrijdend in aanmerking worden genomen. Het feit dat betrokkene een Belgisch echtgenote en kinderen heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Betreffende ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door verweerder. De vordering is derhalve ontvankelijk.

2.2. De bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft met betrekking tot de beslissing tot vasthouding.

2.3. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken of de verzoekende partij belang heeft bij de door haar ingediende

vordering tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid, nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting van 6 april 2016 laat uitschijnen dat zij ten gevolge van haar aanvragen tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische onderdaan van respectievelijk 11 september 2015 en 29 maart 2016 in het bezit gesteld werd van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 10 maart 2015 ten aanzien van de verzoekende partij een koninklijk besluit tot uitzetting genomen worden. De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij afgeleverde koninklijk besluit tot uitzetting van 10 maart 2015 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat de verzoekende partij gelast wordt het grondgebied te verlaten en voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België wordt verboden. Het verblijfsverbod van tien jaar geldt vanaf de datum van het besluit tot uitzetting, te deze dus vanaf 10 maart 2015.

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten het verbod opleggen gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat het besluit van 10 maart 2015 opgeheven of opgeschort werd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingesteld heeft tegen het koninklijk besluit van 10 maart 2015 en dat voormeld beroep nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure heeft geen van rechtswege schorsend effect. De verzoekende partij heeft niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 10 maart 2015 gevorderd. Op heden is bijgevolg koninklijk besluit tot uitzetting van 10 maart 2015 niet opgeheven of opgeschort en maakt ze nog deel uit van het rechtsverkeer.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het koninklijk besluit geldt vanaf de datum van het besluit en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het koninklijk besluit vermelde termijn van tien jaar - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een wettig en geldend koninklijk besluit tot uitzetting dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeschort.

Doordat het koninklijk besluit tot uitzetting, noch opgeheven noch opgeschort was, hield dit in dat de verzoekende partij onder een verbod stond om gedurende tien jaar in het Rijk te verblijven, waardoor haar aanwezigheid op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht *a fortiori* niet mogelijk waren en de gemeentelijke administratie niet had mogen overgaan tot de in overwegingname van de aanvraag en de afgifte van een attest van immatriculatie. Overeenkomstig de artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet, blijkt dat een familielid van een burger van de Unie ten vroegste twee jaar nadat het besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd een opheffings- of opschortingsaanvraag kan indienen, en dat de betrokken vreemdeling gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk heeft. In het arrest van de Raad van State van 4 december 2012 met nummer 221.633 wordt de draagwijdte van laatgenoemde wetsbepaling verduidelijkt en gesteld dat het bestaan van een besluit tot terugwijzing c.q. besluit tot uitzetting – dat niet werd opgeheven of opgeschort – verhindert dat de betrokken persoon een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie laat gelden (zie ook RvS 27 februari 2013, nr. 222.654). Artikel 46bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij gedurende de behandeling van haar aanvraag tot opheffing of opschorting van het betrokken besluit geen recht van toegang of verblijf in het Rijk heeft. De uitzetting betreft een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel van openbare orde die in overeenstemming is met artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Uit de voorgaande bespreking volgt dat de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester tot afgifte van een attest van immatriculatie naar aanleiding van de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een Belg, manifest in strijd was met de artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet. Deze verhinderen immers dat een vreemdeling die onderhevig is aan een uitzettingsbesluit dat noch opgeschort noch ingetrokken of opgeheven is, in het bezit wordt gesteld van een tijdelijke verblijfstitel. Gelet op het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 oktober 2015 de aanvraag van 11 september 2015 niet in aanmerking neemt, beslissing die op 31 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht wordt en op 31 maart 2016 de beslissing neemt om de aanvraag van 29 maart 2016 niet in aanmerking te nemen, beslissing die op 5 april 2016 aan de

verzoekende partij ter kennis gebracht wordt, kan de verzoekende partij zich ook niet beroepen op de toepassing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven vermelde elementen merkt de Raad verder op dat waar de gemachtigde is overgegaan tot de afgifte van een attest van immatriculatie aan de verzoekende partij er *in casu* sprake is van een beslissing die door een zodanige grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat haar feitelijk bestaan genegeerd mag worden, door burger én overheid (cf. RvS 19 mei 2011, nr. 213.352; M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling* in Administratieve rechtsbibliotheek algemene reeks nr. 6, Brugge, die Keure, 1994, nr. 106-134). De vaststelling dat deze handeling van de gemachtigde als onbestaande handeling dient te worden gekwalificeerd, heeft tot gevolg dat aan deze handeling geen enkel recht kan worden ontleend (RvS 4 maart 1976, nr. 17.478; M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *o.c.*, nr. 134).

Bijgevolg zijn er heden geen elementen voorhanden die aantonen dat de verzoekende partij heden over een verblijfsrecht op het grondgebied beschikt, waardoor zij geen belang zou hebben bij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing. In dit stadium van het geding is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Op het moment dat de verzoekende partij haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend heeft op 5 april 2016, bevond de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Op 6 april 2016 deelt de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mee dat de procureur des Konings de voorlopige aanhouding van de verzoekende partij bevolen heeft daar de verzoekende partij de bijzondere voorwaarden van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 30 januari 2015 niet nageleefd heeft. Ter terechtzitting van 7 april 2016 stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij heden niet meer administratief vastgehouden wordt, zich bijgevolg niet meer bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en dat er hierdoor geen gedwongen uitvoering kan gegeven worden aan de bestreden beslissing. Bijgevolg meent de verwerende partij dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen uiterst dringend karakter meer vertoont.

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige

nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste, die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming temeer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer verzoekende partij haar vrijheid ontnomen werd met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A contrario, de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet meer het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. *In casu* stelt de Raad vast dat op 6 april 2016 de procureur des konings de voorlopige aanhouding van de verzoekende partij bevolen heeft daar de verzoekende partij de bijzondere voorwaarden van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 30 januari 2015 niet nageleefd heeft. Ook geeft de verwerende partij ter terechtzitting aan dat verzoekende partij heden niet meer administratief vastgehouden worden, zich bijgevolg niet meer bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en dat er hierdoor heden geen gedwongen uitvoering kan gegeven worden aan de bestreden beslissing. Deze informatie ligt tevens in de lijn van het gegeven dat er heden geen datum van repatriëring voorzien is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt bijgevolg niet dat de verzoekende partij heden een vrees dient te hebben dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden. Gelet op het bevel tot voorlopige aanhouding van 6 april 2016 kan men heden niet als vaststaand feit aanvaarden dat de gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden.

Desalniettemin moet een verzoekende partij, in uitzonderlijke gevallen en met het oog op het naleven van de vereisten gesteld door artikel 13 EVRM, de mogelijkheid behouden de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs indien dit niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel, telkens wanneer het nodig en dringend blijkt over te gaan tot een effectief onderzoek van de grieven voortkomend uit de schending van artikel 3 EVRM.

In dit geval is het aan verzoekende partij om in de uiteenzetting van het uiterst dringend karakter van de ingediende vordering tot schorsing, de reden te rechtvaardigen waarom zij meent dat de schorsing van de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Deze rechtvaardiging moet gestaafd worden door concrete elementen die er de werkelijkheid van kunnen aantonen, er de aard en de degelijkheid van kunnen omschrijven en de dringende tussenkomst van de rechter desbetreffend rechtvaardigen.

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij op voorgaande feiten gewezen en wordt haar uitdrukkelijk gevraagd waaruit het uiterst dringend karakter van de ingediende vordering tot schorsing bestaat, nu de verwerende partij aangeeft dat de procureur des konings de voorlopige aanhouding van de verzoekende partij bevolen heeft daar de verzoekende partij de bijzondere voorwaarden van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 30 januari 2015 niet nageleefd heeft waardoor de verzoekende partij niet meer administratief vastgehouden wordt, zich bijgevolg niet meer bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en dat er hierdoor heden geen gedwongen uitvoering kan gegeven worden aan de bestreden beslissing.

In dit verband geeft de verzoekende partij aan dat het bevel tot voorlopige aanhouding dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en het indienen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing gegeven werd in uitvoering van het koninklijk besluit tot uitzetting van 10 maart 2015, en dat voormeld koninklijk besluit tot uitzetting in strijd is met de bijzondere voorwaarden zoals vermeld in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 30 januari 2015. Overeenkomstig het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 30 januari 2015 mag de verzoekende partij het grondgebied niet verlaten, doch beveelt het koninklijk besluit van 10 maart 2015 en de bestreden beslissing de verzoekende partij het grondgebied te verlaten. Ook meent de verzoekende partij dat zij het slachtoffer geworden is van de gebrekkige

samenwerking is tussen de verwerende partij en het parket, waardoor zij nu opnieuw strafrechtelijk aangehouden is.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met voormeld betoog dat betrekking heeft op het nadeel dat de verzoekende partij ondervindt van de bestreden beslissing en eveneens op de grond van de zaak betrekking heeft, niet aannemelijk maakt dat zij haar belangen niet kan veilig stellen overeenkomstig het gestelde in artikel 39/82, § 3, van de Vreemdelingenwet door een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep in te dienen tegen de bestreden beslissing en indien ze daarna effectief van haar vrijheid beroofd wordt met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, bij wege van voorlopige maatregel aan de Raad kan vragen het ingediende schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Voorts dient de verzoekende partij te voldoen aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter zowel op het moment van het indienen van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als op het moment van de uitspraak van het arrest met betrekking tot de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Tot slot heeft de Raad geen rechtsmacht met betrekking tot de strafrechtelijke aanhouding van de verzoekende partij ten gevolge van de beslissing van 6 april 2016 van de procureur des konings waarbij hij de voorlopige aanhouding van de verzoekende partij bevolen heeft omdat de verzoekende partij de bijzondere voorwaarden van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 30 januari 2015 niet nageleefd heeft.

Er wordt derhalve gelet op de omstandigheden die de zaak kenmerken niet aannemelijk gemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure, gericht tegen de bestreden beslissing, te laat zou komen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizendzestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. RYCKASEYS